

La ciutat presumida

Un relat de: [Englantina](#)

Aquella era una ciutat magnífica, on els homes havien assolit un grau de confort gairebé insolent. Els seus edificis eren monuments de vidre i acer, brillants a la llum de sol i imponents a la llum de la lluna.

Els carrers formaven una xarxa precisa de camins que comunicaven tots els punts estratègics de la ciutat. Els parcs eren plens de flors, i uns petits senderols s'escolaven entre desmais i tarongers, testimonis silenciosos de tots aquells que algun cop hi havien passejat agafats de la mà.

El sol banyava cases i voravies, amagant-se darrere els gratacels per reparèixer, juganer, per l'altre costat. La brisa també s'afegia al joc, bufant suau des de les cantonades, aixecant petits brins d'herba que s'escapaven dels jardins i fulles d'arbre que havien caigut de les seves branques.

De nit, la lluna es reflectia per tot arreu. Fins i tot en els petits llacs d'aquells parcs idíl·lics, per sentir-se contenta i ufana de la seva bellesa impertorbable i eterna.

Però un silenci sepulcral i aterridor omplia aquell paradís. I és que la ciutat, fastiguejada de la brutícia humana que homes i dones deixaven anar per tot arreu, havia decidit prescindir-ne i engolir-se'ls a tots, per continuar sola (i bella) amb el seu flirteig incessant amb els astres del cel que la contemplaven.